

Mads Lauridsen

Gensyn med Vejen efter 60 år

Landbohjemmet omkring århundredeskiftet.

Og mindet lader som ingenting

Et gensyn efter 60 år

VEJEN: Han fødtes i Vejen, hvor han også tilbragte sin barndom og brude-tid. Gartnerhåndværskun lærte han i Andst, men senere blev tidens strøm ham så ængere bort fra sin hjemstavn - og for lang tid. Først 60 år senere besøger Mads Lauridsen igen sin fødeby. For sit indre øje har han stadig det gamle bybillede, og kontrasten mellem dette og nutidens Vejen fylder ham med en stemning af melankoli, som han i næsten poetisk form skildrer i et brev til Folkebladet. Mange ældre Vejen-borgere vil nikke bekræftende og genkendende til Mads Lauridsens skildring, og for nyere borgere i Vejen kan hans ord give anledning til eftertanke.

- Toget glider så let over skinnerne. Ikke som forhen - bumpbump - bumpbump - bumpbump. Nej, nu er det den rene luksus at køre med tog.

Og så nærmer vi os Vejen. - Der er Andst Bro - Der gartneriet, hvor jeg startede min gartneriske løbebane.

Ledvogterhuset er der endnu, men bortset fra et lille stykke landbrugsjord (Suppe's eiendom) er alt forandret.

Noget, der ligner en forbrændingsanstalt, er det første, der fanger øjet.

Så kommer den ene industribygning efter den anden.

Alt fremmed og ukendeligt. - Så kommer anlægget - træerne er blevet store.

Vejen station ligner sig selv - udvendig. Derimod er der lavet om indvendig, synes jeg. Kigger mig om efter en garderobe og skal lige til at gå ind på kontoret og spørge. Så opdager jeg, at jeg står med ryggen til noget, hvor man kan låse sin kuffert inde.

-Jeg går udenfor. Alt er forandret. Jo jo, Johannes Lauridsens buste har jeg set før - Hansens Hotel ligger der stadig og ser hyggelig ud. Træerne foran har fået tykke stammer. »Æ gjerståld« er lavet om til noget andet.

Jernbanegade er borte, Svennings fabrik og meget andet.

I stedet er kommet noget - sikkert funktionelt og moderne - men absolut ikke kønt.

Ned gennem Nørregade går jeg. Næsten alt er lavet om - er blevet belemret med plastic og uskøn »udsmykning«.

Værre blev det

Bven har aldrig været en

skønhed. Værre er det blevet.

Vejen kirke er blevet »frelagt« - en tvivlsom »forbedring«.

Sognefoged Ewald Lauesens gård er borte. - Til gengæld har man fået »strømlinet« trafik - som man nok en dag fortryder. Alt skal jo være så problemfrit, at det let bliver det modsatte. Jeg savnede også »præstestien« forbi Hansens Jacobsen Hytten. - Måske det bare var mig, der ikke kunne få øje på den.

Jeg prøvede at kigge på skolen, som jeg gik i engang. Selve Pavillonskolen synes uforandret, men det nyere byggeri var jo af en helt anden type - og fik det gamle til at ligne en gammel pensionist - mon træerne i skolegården ikke var dem, der blev plantet i min skoletid? - Dem vi ikke måtte røre under den tunge hånds gengældelse! De er virkelig blevet pæne og tager lidt af for den nyere bygning anmasselse.

Vejengårds hovedbygning er forringet til det ukendelige. - Hvor er den pragtfulde sterrække med kæderne, vi gyngede med. - Hvor er altanen og søjlerne, det, der lagde en aura over den fornemme bygning?

Vejen Bykro (Gæstgivergård) har da heldigvis så

som at se en gammel demimonde, der søger at holde sig attråværdig ved hjælp af maling og simili.

Tidligere ret kønne huse er malet over med ræddelige farver og ikke engang dette er alle steder vedligeholdt ordentligt.

Gid man dog ville finde tilbage til de ægte, varme rødstensfacader - bort med al plastic-forlorenheden.

Måske kunne man hjælpe lidt på kirkens omgivelser med nogle kampesten - noget gedigent smedearbejde og lidt lettere beplantning. - Der står et par flotte træer der, men med en tyngde, der trykker kirken endnu mere i knæ.

Mindestenen

Mon der ikke også kunne gøres mere ud af anlægget ved Fr. VII-stenen.

Hvad jeg har set af yderkvartererne virker mere tiltalende og giver håb om at disse engang vil opnå en patina, der vil åbne de ansvarliges øjne for den indre bys mangler.

Jeg er ikke i tvivl om, at der er et hav af fremragende hjerner, når det gælder »business« der i byen. - Tør man have et stille håb om, at de vil have storhed nok til at give plads og midler til en aktion til udrensning af rædslerne.

Med venlig hilsen

Mads Lauridsen

N.B.: At gå og drive langsomt gennem sin barndoms by og ikke møde et kendt ansigt og ikke at tale med et eneste menneske er en forstemmende oplevelse. Måske var det bedre at holde sig borte. Dog »Mindet lader som ingenting - er dog et lønligt kilde-spring«.